

GS 1649

En Wisa

om

Den Arge Lukas

och

Den oförtjenta Risbastan,

finndelad

En liten Oskyldig Gosse

och

sedermåra omnämnd i Turkens
Dagligt Allihanda.

(Mel. Märten Håll etc.)

STOCKHOLM,

hos LUDV. WESTERBERG, 1833.

J, som själ och hjerta ha'n,
Lyfven till min wisa;
Hören profwet häromda'n
Af vår tids rättwisa.

Stöld blef öfwad; "hwar min wän?"
Så J tackens fråga; —
Eika godt! — och ej än
Att säga't kan jag waga.

Kläder stulos och mång slant
Och än mycket mera,
Kanske också mången pant,
Som jag ej kan citera.

"Ifrån hwem?" — så frågen J; —
Jo, utaf den skara,
Som än aldrig låtit bli,
Att lägga ut sin snara.

Jo, ifrån en sådan farl
 Som ej låter pruta,
 Men om man blott pengar har,
 Man kanske dock kan muta.

”Vad hwem stal?” — så frågen J; —
 J skolen det så weta,
 Om J endast låten bli,
 Att wara allt för heta.

Inför domstol drogos två
 Pojkar uti jackor;
 Båda woro de för små
 Att känna Bankens hackor.

Jcke kunde de förstå,
 Att swara efter lagen.
 Och uppskråmd blef enhwar också
 Att så der blifwa tagen.

J sin ångst bekände en,
 Att han blifwit lockad
 Till den stöld; — ack! och se'n
 Han trugad blef och poekad.

Uppå dessa lösa ord,
 Som pojken månne swara;

Kanske uppskråmd, kanske smord,
 Kom han i Lukas' snara.

Ris han fick — o we, o we! —
 Ris att han det kände;
 Modern månne gråta, be;
 Ej Lukas det omwände.

Ack, hans grymma tigerbröst
 Ej böner kunde röra;
 Rall war han för moderns röst,
 Den nådde ej hans bra.

Sedan blef det uppenbart,
 Att goßen aldrig felat,
 Sedan blef det allom klart; —
 Men straffet war tilldeladt.

Stackars moder! stackars pilt! —
 Här rysa får hwart hjerta,
 Att Herr Lukas grymt och wildt,
 Så wållat pojken sinårta.

Ewigst skall hwar redlig själ
 Honom oblidt döma,
 Som en mörksens blinda träl,
 Som funnat lagen glömma.

Lukas Lukas! — säg, mig nu,
Hvad tänkte du den dagen? —
Säg, hvarföre kränkte du
Så den hel ga lagen? —

Tänkte du då ej på Gud? —
Ej på Jesu lära?
Glömde du då Christi bud,
Som har de små så fåra?

Tänkte du ej på din graf,
Ej på bleka döden? —
Är du monne syndens slaf,
Gläd's du åt tåreflöden?

Glömde du då domens dag,
Der du ock skall svara,
Då när Herran skall sin lag
För alla uppenbara?

Då när Han, som är och war
Sjelf dömer jordens skara,
Och skall döma en och hwar,
Då löper du wist fara!

Ty så mild som Herran är,
Så straffar han dock brottet,

Och fast man är säker här,
Han räknar syndamåttet.

Herran inga mutor tar,
Ej Sonom man kan swika,
Han wet allt, som är och war,
Och dömmar allt tillika.

Sist jag Dig, o Gud! nu ber
För Dommarne i werlden,
Att du dem samwete ger
Och friar dem från flården!

Samwete dem gif att rätt
Alltid måtte hållas,
Och att uppå intet sätt
Mer' orätt måtte wållas! —

